

Búcsúbeszéd a végzősök nevében

Nehéz szívvel állok itt most, hiszen arról kell beszélnem, ami véget ér, ami elmúlik és a végzősök nevében kell méltóképpen búcsúznom a kollégiumtól, ami négy évig adott otthont tanulmányainknak.

Nehéz most a szavakkal játszani, olyat mondani, amit kell, ami szép, és valami olyat, ami örökre megmarad bennünk. Az emlékek, a barátságok, a dolgozatok lelki-érzelmi megterhelései, idegtépő percek mindenképpen megmaradnak. Ezek mind-mind olyan pillanatok, amiket sosem felejtünk majd el. Szívesen gondolunk vissza az együtt töltött évekre, a közös élményekre. Nem, nem voltunk tökéletes közösség; ha kellett, vitatkoztunk, veszekedtünk, de ezek csak ideig-óráig tartottak, s múltó hóbortjaink, szeszélyeink tengerében idővel elapadtak. Sok mindent megharcoltunk, átéltünk, talán olyan dolgokat is, amire egyáltalán nem számítottunk. Most azonban magamhoz szorítanám barátaimat, hogy el ne hagyjuk egymást... könnyes szemmel kezdek fogok a legelviselhetlenebb kollégámmal, s megdöbbsz, térdre kényszerít az őszinte érzés, hogy hiányozni fog... Végigülném a legunalmasabb órákat, hallgatnám a sok szidást, de már nem lehet. Nagyratörő gondolatokkal, csupa gyermeki őszinteséggel és naivitással csodálkozunk rá a világra, bontogatván szárnyainkat. Mindannyiunk emlékezetében örökre ott fognak maradni a Csikyben eltöltött évek, élmények.

Szeretnék köszönetet mondani tanárainknak, akik áldozatos munkájukkal értünk fáradoztak, még ha ezt nem is éreztük mindig így, a pedagógusoknak, akik mindvégig segítettek, mellettünk álltak, ha megtorpantunk vagy elakadtunk az élet útvesztőjében, akik mindig szakítottak ránk időt, ha hozzájuk fordultunk gondjainkkal, örömeinkkel.

Kedves diáktársaink! Nektek mi más kívánhatnánk, mint kitartást és szorgalmat az elkövetkezendő évekre? Öregbítsétek iskolánk hírnevét, ahogy mi is tettük és becsüljétek meg az itt eltöltött éveket!

Nekünk most már menni, indulni kell, de előtte Juhász Gyula szavaival búcsúzom:

*„Lehet, hogy gyenge még a hangunk,
Lehet, hogy léptünk még bizonytalan,
De indulunk: a szépet, a jót akarjuk
S érezzük, hogy hitünknek szárnya van...”*

Bartucz Anita,
XII. B osztályos tanuló